

Lahtha ležtnaene.

Aastal 1724, Märtsi-fuul, oli ilmukke tūlm ja udune ning Laadoga^{*)} järve ümberkaudsed rannamehed kuulusid kange tormi peäle tulemas olevad. Üks priist noor laewamees astus emaga oma sauna urtsikust välja. Waata, armas Tehwan, üttles ema, mis karva järw on ja fuida ta surja ilma ähvardab. Qui mind armastab, jäää täna koju; mingut laewake ilma sinuta, kus tahab; see oleks sul liig julgu olevad, kui usaldasid niisuguse ilmaga merele minna. Aga poeg kostis: Emale! ja oled väga ara werega, ma olen kumm ju surjema ilmaga mere peäl olnud; laewuke on ju rannas walmis, mis on seal pool järve tegemist, ei ma wõi mahajääda. Laewameeste kartmata meel emagi südant jälle kinnitas, et oma poega enam ei feeland, maid teda väga armastate Jumalaga järitis. Aga peagi langes kartus ja hirm ueste tema peäle, fest tuul läks ista tangenikaks ja weewood langesid kui förged mäed laewukele tagaotsa peäle, et kõit, kes seal peal olid, ühtepuhku wet pidiwad väljalooopima. Viimaks kipar, kui nägi, et edasi ei sündinud sünd, läksis

^{*)} Laadoga järw on launis suur, arvatakse 70 veretat Peeterburi linnast ära ja joosteb Neeriva jõgi temast välja Peeterburist läbi, Soome mere laela sisse.

laewufest koju poole ümberpöörda; aga ümberkallates ajas ta ühe leedselja peäle finni. Kõikitide käed olid kumm liikumas teda lahtipeästma, aga see ei möedund sugugi. Mittu laewameest ja neid, kes olid laewa peäl, hakkasid ju meeest äraheitma, kui suure rõõmuga nägiwad, et üks suurem laew, mis seäst mitte laugel ära oli, nende häda oli tähelepannud ja neile ühe paadi appi saatis. Abi oli kahedaste tarivid. See väike laewuke oli wet täis, et kumm nõuti seda weest tühendada; muist laewalised olid joobnud, muist otsekui segased aruist, nõnda et kiparil abimehi ei olnud leedselja peält laewa lahti peasta, muud kui Tehwan ja kaks madruisi.

See igatsetud paat oli kumm appi joudnud, aga tema madrusid kartsivad väga ligi ajades, nõnda et nende abiist sugu asja ei olnud, ja laewameeste lootus lõpetorral oli. Aga nüüd lasti fest suuremast laewast üks teine paat wette, ja see joudis, mehise sündnuse waras, veel parajal aéal ligi. Selle paadi madrusid, neid esimesi nende kartuse ja hoosetuse pärast augutades, hakkasid kohre tööle, ja üks kena, pitk laewamees hüüdis: poissid seie, kõige minu järel! Õse heitis kohre oma pealmised riided sellast ära, kargas wette ja kõndis ledselja poole. Teised ruttu tema järel; kõit hakkasid ühe nou ja jõuuga tööle, ning peagi oli laewuke jälle liiwast lahti.